

pf
**Skála skipasmiðja
& handilsvirki**

SKÁLA
Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskar installatiónir
Skipstútgærd
Fiskaútflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvöruhúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

KUFFERT

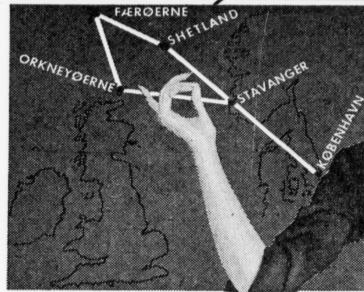
GÓÐ, BILIG og VÖKUR

á goymslu.

Pf. Maria Poulsen, & Co.

áf. 2000.

faroe airways

**HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST
TOSIÐ FYRST VIÐ**

faroe airways

SÖRVÁGUR TLF. 103

Spinnid í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Haldið Sosialin!

FØROYA

BANKI

banki FØROYA

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Vit komu fram í gjáarkjafin um kvöldið. Brøttu líðnar flaknaði út so knappliga sum tað skuldi verið á leikhúsið, har tjöldini vera strikaði tá ið ávíst orð verður felt. Alt kvöldið gekk við tilikum sjónleiksavgerðum, og tað ávísar orðið var, at nýttendradí mánnin kom undan. Hann hekk sum illa uppsett pappirslykt uppi yvir brekk uni.

Men vit feldu brunaroykin í heilum — og stjørnurnar kámaðust enn av tí lágtliggjandi slagtokuni. Vit høvdu næstan kunna gloymt lavain, men nú vóru vit aftur mint á hann; tí vinstri megin okkum speglaði eldreyði ljómin úr einum sjóðandi hyli ser í himmalinum.

Vit tvarraðu frameftir í hálvaskýmingini, og faðir Doonan segði fróðliga við meg: »Hatta er sum kinadreki, login tykist hættisligari enn bitið.«

»Ikki havi eg hug at royna nakran partin.«

»Hvussu stendur annars till hjá tygum?«

»Móður, og hetta var ikki mikið avgjort. Eg fátí ikki, hvussu eg bar meg at við at flyta beinini; mær tyktist hjartaliga synd í mær sjálvum. Og fyrri eisini at fáa faðir Doonan at tykja synd í mær, vísti eg honum á, hvussu sólin á øðrum skógvi mínum hekk og darlaði. »Á, segði hann og helt ivandi fram: »Kanska mínir...«

»Eg ætli mæ, ikki at taka skógvarnar av tygum.«

»Í aðru nátt sova tygum í reiddum bóli.«

»Tað kann eingin siga nakað um enn...«

Jú, segði hann, »tað svar eg fyrri.«

Eg leit at tí innanhólaða andlitinum og hugsaði, at tá ið hann kundi siggja so niðursmokkaður út, hvussu mundi tá vera við mær? Undir líðini á kempubli hansara var eg sum neyðarligt strá. Vilji hans var sum orskapur — og alt í einum skilti eg, hvussu nógv vit kravdu av honum. Hann var tað, ið helt okkara útlýgvaða skara í gongd, hann var trýstið (sjálvur nevndi hann tað trúgv), ið helt okkum á gongd. Hann trúir so fullt og fast uppá sín Gud, at hann helt seg vera í góðum rætti at minna hann á lyfti hans — at neyðardýrin altíð kundu koma til hansara, sum bókin sigur.

»Og um nú skonnartin ikki er har, hvat so?« spurdi eg.

»Norski skiparin er góður maður. Hann lovaði tað, sjálvandi er hann har.«

Óll vóru góð, at enda vóru øll góð í hesi kromaðu verð faðir Doonan. Men skuldi nú ikki gingið eftir vild, fór tað dýrt at standa, hugsaði eg. Men so bar eg eyga við Marcel, ið var eitt sindur fremri — troysti ryggun hans var boygdur undir vektini av tí pinkulitla krypli-num á herðum hans og hann leiddi tvey onnur og pjátraði so hugaliga við tey. Hvussu bar hetta til? hugsaði eg. Hvussu kundi hesin tjúkki forherðingurin vera blivin tolin og lagalig dadda? Hvat var tað fyrri kraft, ið faðir Doonan hevði fingið fram í huga hans við eggjandi megi síni?

Eg nam við faðir Doonan og peikaði. »Har hava tygum fing-

ið nýggjan mann í kórið hjá tygum.«

Ja, hví ikki tað?«

»Eitt sindur fjácut ser tað út Halgimennið úr skeinkistovunum...«

»Er tað nakrastaðnis betri at leita eftir halgimennum?«

»Á, segði eg argaður, »hann hevði beinanvegin sett halgunnarheiti í veg fyrri ein drykk...« Men eg angarði beinanvegin, at eg hevði sagt so.

Faðir Doonan hugdi at mær blískortaður og lei stórum. »Nú gongur bara væl hjá tygum. Halt soleiðis á, segði hann.

Og alt í einum vóru vit komnir út úr gjónni og gingu eftir høgum fjallaryggi og sóu til ta lavaanna, vit høvdu flýggjað undan, tá ið vit noyddust at sleppa djórnum. Vit royndu ikki at hyggja, nakað sum maður, ið er kominn í kongsskápið í Ascot, roynur at hyggja alla aðra staðnis enn at vini, ið nú ikki er við mikið veldi. Vit dýktu á eftir herðini, meðan Charlie strevaðist við at halda skil á barnariðlinum, tað var stravið arbeiði, tí fleiri vóru næstan vitleys av móði. Hetta mundi líkjast parti úr ørandi kykmynd, øðru megin upplýst av heitu reyðu gleminni av lavanum, hinumegin av tí kalda, hvíta mánalýsinum — ein hópur av hálvsteiktum kjúlingum. Ið bert biðaðu eftir at vera vendir á teini. Vøllurin undir okkum tyktist vátur og svølvutur. Vit mintust ikki til, hvussu svikaligur hann kundi roynast...

... Og tað mundi helst ikki vera jarðskjáltri hesa ferð; kanska var tað av tí ógliga trýstinum frá lavanum; fjallaryggurin lat seg upp. Hann skrædn-aði við smaksandi ljóði sum hálvspilt frukt. Eg nóttaði, tá ið eg sá, at Marcel var dottin

úti, saman við borninum. Eg sá tá ið hann stóð og ríðaði á bakkanum, og ið roðanum av lavanum líktist hann ørum akrobati í sjónleiksglæmunni. Við hjartanum í hálsinum skundaðu vit okkum fram.

Og her skifti um frá sorgar-leiki til látur; Marcel sat væl og trygt í tí heitu, brúnu rununi, knappliga tveir metrar niðanfyrri okkum. Litli reiðarmaðurin krotti seg hálvsavandi í ryggin á honum. Tey tvey, hann hevði leitt, sótu nú í fangi hansara. Forargiligt, hugsaði eg, at ein altíð skuldi koma í kløtur av hasum manni. Mær rann í huga teir fyra, ið vóru dippaðir niður í sukurlátu. Gryvnan var ræðuliga djúp; lendið var skrædnad heilt oman at. Eg sá heilt niður á botn, og har kom streymandi runan so spakuliga omaneftir.

Fyrstodukvinnan sansaði seg skjótt. »Hví sita tygum har sum einki skuldi verið?« rópti hon sum ilsk kenlslukvinna.

Marcel glóddi við, firtin. »Hetta er ikki skemt,« segði hann.

Hann gjordi eitt hirs á seg, og beinanvegin sakk hann longri niður í; hin heita sukurlátan esjaði longur oman eftir hallanum, og hann var furdur við. Knappliga helt eg tað einki stuttligt vera.

»Tygum hava altíð verið eitt fjas,« segði fyrstodukvinnan. »Rætt mær bornini upp higar.«

Men Frobisher rópti á hann og var ikki álvuligur: »Royn og halt frið.« Hann legði seg niður og rætti seg eftir honum, men tá var Marcel longu so langt, at hann náddi honum ikki. Charlie og faðir Doonan fóru beinanvegin av handahógv at gera seg til at bjarga, lögdu seg heilt út á bakkan og lestu í felag Frobisher niður, inn til hann

hekk í leysari luft. »Handa mær tey so,« let í honum. Marcel tók krypulín av rygginum og rætti hann upp. Frobisher tók ímóti hesum hála ballinginum, hini bæði bornini vóru eitt sindur hjartkipt og lótu eitt sindur, tá ið tey vóru lyft. »Og nú tú sjálvur,« segði Frobisher, og eg hoyrði hana stuna. Kostini høvdu longu forka Marcel ein fittan tein oman frá.

Fyrstodukvinnan tók at mólma niðurfyrri seg (tí nú var hon blivin bangin): »Sovordið steinbýtt...« Men faðir Doonan sendi henni hvast eygnakast, og hon tagdi.

Eg óraði eithvøt ræðuligt, og eg vísti, at her kundi eg einki hjálpa.

Harry Frobisher rópti, og bað teir siga seg eitt litid aftrat, teir so gjórdi — og eitt litid bil nomu teir kávandni fingrar-nir við hvønn annan. Eg helt andanum, meðan eg sá hálu hond Marcel skundisliga og lorkusliga royna at fáa um hana hjá Frobisher; men hála runan tók maktina frá teimum, og bert tað, at hann bardist við hesum gjordi, at tjúki kroppur hansara ók skjótari omaneftir.

Lágmælt og hóvliga segði faðir Doonan: »Ver stillur.«

»Tað er gott at siga,« svaraði Marcel, og eg skilti hann fullvæl. Hann fleyt í sveitta, og deymurin stóð upp úr sukur látiuleitinum. Eg hugdi bangin niður í dýpið; tað sum eg sá harniðri, var av útliði skemtuligt, men skemtíð var um at fara um mark til tað ræðuliga. Tjúkki fívilin var nú heilt brúnur av runu, og hann vóð um miðju.

(Framhald)